

Det Anarkistiska Biblioteket

I fascismens hemland

Errico Malatesta

Errico Malatesta
I fascismens hemland
1931

Tidningen Brand #43 1931

www.anarkistiskabiblioteket.se

1931

I den schweiziskt-italienska anarkistiska tidningen »Il Risveglio» har publicerats följande brev från Malatesta, vilket ger en belysande bild av under vilka förhållanden den gamla frihetskämpen Enrico Malatesta tvingas leva.

Min kära kamrat.

Min hälsa är vacklande, och läkaren rådde mig att söka sjöluft. Jag gjorde det möjligt för mig att resa till en liten ort vid havet, där jag tänkte stanna knappt en månad, tillsammans med Gemma, vilken hämtat sig från sina sista prövningar och ville hämta nya krafter för det kommande året. Elena skulle stanna i Rom, vi ville icke lämna vårt hem i otillförlitliga händer.

Vi reste således, men vi måste återvända efter endast ett par dagar. Provokationerna och trakasserierna från polisens sida omöjliggjorde uppehållet för oss.

Ungefär tjugu poliser och en automobil med en kommissarie, vilken senare hade rykte om sig att vara synnerligen nitisk, sändes efter oss.

Genast efter ankomsten till orten började de att skrämma upp familjen, där vi bodde och hotade var och en som kom i vår närhet. En ung man, som icke brydde sig om poliserna utan underhöll sig med mig en halv timma på ett kafé häktades, hölls kvar i cellen sju, åtta timmar utan mat och dryck, trots det att han hade pengar på sig och erbjöd sig att betala förtäringen. Han blev slutligen frigiven, men med den hotelsen att icke mera närma sig mig, i annat fall skulle han sändas till galärerna eller i varje fall bli förvisad.

En grupp av unga män, som vid stranden samtalade med Gemma blev tillsagd av poliserna att samtal med henne skulle komma att kosta dem fängelse. En flicka på 14 år, som kom för att besöka Gemma hotades av polisen med straffanstalt, den lilla fick feber av skräck.

Ännu en episod bland många andra:

En gång besökte jag en restaurang vid stranden, begärde ett glas bier, betraktade havet, betalade och gick.

Jag hade knappt hunnit utom synhåll förrän en polis ropade på kyparen och frågade honom vad jag hade sagt.

- Ingenting, sade kyparen, helt förvånad. Han drack bier, betalade och gick sin väg.

Bra, svarade polisen, se till att ni inte talar med honom, ty det kan komma att föra er till galärerna. Det är den beryktade etc., etc. och vi äro här för att bevaka honom och förhindra hans flykt.

Jag tänkte protestera mot dessa förföljelser mot mig. På polisstationen sade kommandanten till mig, en smula retad och skamsen:

- Vår polis kan inte hjälpa det, vi ha fått order från Rom och då måste vi lyda. Vi ha fått befallningen att hindra er ifrån att göra båtresor, om ni skulle företaga någon sådan. För övrigt är det icke vår avsikt att besvara er, och vi äro inte ansvariga för vad den romerska polisdirektionens agenter företa sig. Så tillfogade han: Om ni i stället för att ha rest till havet hade ställt kosan upp till bergen, så hade ni troligen icke blivit trakasserad från Rom, men då ni nu rest till havet tro myndigheterna att det handlar sig om att sätta i scen en flyktplan. Därför arbeta de på att isolera er och avskära all den kontakt ni kan skaffa er med folk från arbetarklassen, i all synnerhet gäller detta sjöfolk.

Under dessa omständigheter förstod jag att för mig fanns ingenting annat kvar än att lämna platsen, i all synnerhet som jag märkte att arbetarna och sjömännen sympatiserade med mig och jag icke ville försätta dem i svårigheter för min skull.

Jag omfamnar dig, Din Enrico.

Detta brev bevisar tydligt och klart hur skamligt man behandlar en av Italiens största söner.